בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תלה"מ 76818-09-24 אלמוני נ' פלונית

לפני כבוד השופטת שני כ"ץ

מבקש	**אלמוני** **ע"י ב"כ עוה"ד גיל שחף**
	נגד
משיבה	**פלונית** **ע"י ב"כ עוה"ד איתן שלו סולקין**
בעניין הקטינים:	**1. א.פ** **2. ג.א** **3. מ.פ**

<u>פסק דין</u>

החלק החשוב בפסק דינה של כבוד השופטת כ"ץ - לאור בקשת האב שביתו יוגדר כ"בית מרכזי" - היא האמירה החד משמעית (סעיף 42) לנושא ההגדרות ההוריות:

> **"בראי צמצום השיח בפסיקה ובחקיקה על אודות משמורת קטינים והעברת מרכז הכובד ושימת הלב לחלוקת זמני שהות, כי ראוי להימנע משימוש במושגים מעוררי קונפליקט מעולם "המשמורת", כגון "בית עיקרי" / "בית מרכזי", אשר עלול להוביל את ההורים להיאבק, להילחם על תווית ההורה המועדף – "העיקרי" / "המשמורן".**

בראייה של טובת הילד ובהתאם להמלצות ועדת שניט ופסק דינו של כבוד השופט שוחט (מאי 2021), **המטרה היא להגיע למצב בו ההורים <u>יודעים מראש</u> שגם אם הם הגיעו לבית המשפט (ותמיד עדיף גישור), לא יהיה דיון לגבי הגדרות! לא משמורן ראשי או משני, לא בית עיקרי או משני!** זאת, בניגוד לעבר בו נושא המשמורת היה נפיץ מאוד וגרם למריבות מיותרות בין ההורים סביב מי יוכתר כ'הורה המנצח'. כיום, המאבק הזה לא קיים עוד. המצב החדש מאפשר להורים הניצים מראש להגיע עם פחות כלי מלחמה ורגועים יותר לבית המשפט ולרווחה. אפשר להתרכז בטובת הילד.

אז אמנם כבודה מסבירה נושא זה יפה, באופן חד וברור, אך לטעמי ראוי היה ללכת עוד צעד אחד קדימה, ושכבודה הייתה מבקשת מעו"ד שחף לתקן את כתב העתירה! <u>וכמובן לציין זאת בפסק הדין!</u> מדוע? חלק חשוב מתפקידו של השופט הוא להסביר לעורכי הדין, להורים, וגם לנו הקוראים, מה ראוי ומה לא ראוי. רק בדרך זו משנים מציאות חברתית ומשפטית. מסבירים. מנמקים. מלמדים.

לגבי זמני השהות, הויכוח הוא 6/8 או 7/7. מקרה קשה, כששני ההורים פוגעים בילדים. כבודה בוחנת לעומק את עמדת העו"ס, וקובעת שהחלוקה תישאר 6/8. נכון/לא נכון? זה לא נושא שיש בו הכרעה אחת נכונה. כל אחד ודעתו. אפשר היה לקבוע גם אחרת. ייתכן והדרך המלחמתית של האב השפיעה על ההחלטה, וייתכן שמתן חלוקה שווה כן היה מרגיע את האב בניגוד לעמדת כבודה. אך כבודה בחנה והחליטה. כל עוד יש בדיקה והנמקה נכבד זאת.

לפניי עתירת התובע, האב, לקבוע כי הקטינים יגדלו בביתו כ"בית מרכזי" ולהסדיר חלוקת זמני השהות של הקטינים עם מי מהצדדים אגב פרידתם.

כבר בכותרת העתירה - בית עיקרי אצל האב - מציין עו"ד גיל שחף, בשם האב כמובן, שפניו למאבק אישי באם. במידה והאב מעוניין בזמני שהות שווים ואולי רחבים אצלו מאשר אצל האם, ויש סיבה לכך, זכותו כמובן לבקש זאת. לעיתים אף חובתו. אך מדוע נעשה כאן שימוש במינוח המלחמתי "בית עיקרי" אם לא לשם פגיעה באם? מאוד מיותר!

<u>רקע עובדתי ודיוני</u>:

1. התובע (להלן גם: "**האב**") והנתבעת (להלן גם: "**האם**"), הם בני זוג לשעבר, אשר נישאו זה לזו כדמו"י ביום 26.6.2008 והתגרשו בשנת 2024. מנישואיהם, נולדו לצדדים שלושה ילדים שפרטיהם בכותרת: א' בן כ-15 שנים ו-3 חודשים; ג', בן 13 שנים ו-מ', כבת 6 שנים.

2. האב, בוגר תואר ראשון בהנדסת ביוטכנולוגיה ותואר שני במנהל עסקים בהכשרתו, אינו משולב במעגל התעסוקה, ולאחרונה אובחן על הרצף האוטיסטי בתפקוד גבוה. על רקע זה, אושר לאב לצרוך קנאביס רפואי.

3. האם, ד"ר לפסיכולוגיה עסקית, כיום עוסקת כעצמאית בייעוץ אסטרטגי כפסיכולוגית עסקית ובעברה כיהנה בתפקידים בכירים, לרבות מנכ"ל מועצה אקדמית (---) וסמנכ"ל ב-(---). **שני ההורים משכילים. מלומדים. אנחנו רואים שאין קשר לרמת המאבק. יתרה מכך, מחקרים מראים שלרוב בקונפליקט גבוה בעלי הדין הנם בעלי השכלה ומצב סוציו אקונומי בינוני גבוה, כך שהם יכולים לכלכל את הקונפליקט שנים רבות.**

4. הצדדים והקטינים התגוררו ביישוב כ'. נכון לעת הזו, האב מתגורר בבית הוריו בעיר ב', והאם מוסיפה להתגורר ביישוב כ' **בהמשך נלמד שמדובר על מרחק של כ- 25-30 דקות נסיעה. במידה והאב היה עובר לדירה בסמיכות לדירת האם, האם ההחלטה לגבי זמני השהות הייתה שונה? לא יודע. אולי. בכל מקרה, במידת האפשר, ובראייה של טובת הילדים, חשוב.**

5. בין הצדדים התגלע סכסוך אשר הוביל לפרידתם. ביום 16.7.2024 נקט האב בבקשה ליישוב סכסוך ("ס 40929-07-24), לאחר כישלון הליך הגישור שנוהל בין הצדדים.

6. עניינם של הצדדים מוכר היטב לבית המשפט. הקונפליקט ביניהם מתאפיין בעצימות גבוהה, כשלמרבה הצער, גם הקטינים חשופים ומעורבים בסכסוך שביניהם. **עצוב. חבל.** הצדדים ניהלו, ועודם מנהלים לפניי הליכים נוספים בעניינים שונים. בסמוך לפתיחת הליך יישוב הסכסוך, עתר האב בבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת כנגד האם (ה"ט 1121-08-24), במסגרתה ניתן על ידי כב' השופט שי שמואל (במסגרת תורנות) צו למניעת הטרדה הדדי. מתוך הקשר לדברים שיובאו בהמשך, ייאמר מיד, כי לאחר מתן הצו לעיל, האב עתר בלא פחות מארבע בקשות מכוח פקודת ביזיון בית המשפט **שופטים לא אוהבים בקשה של בזיון בימ"ש. בצדק. לרוב בקשה שכזו נדחית על ידי בימ"ש.** שנדחו הן על ידי מותב זה, והן על ידי ערכאת הערעור. הצדדים שניהם עתרו בבקשות נוספות למתן צווי הגנה כנגד השני (ה"ט 29805-09-24 ; ה"ט 31730-09-24 וה"ט 46687-10-24).

עוקב לסגירת הליך יישוב הסכסוך בחלוף תום תקופת עיכוב ההליכים (ביום 16.9.2024), הגיש האב ביום 29.9.2024, את התביעה דנן וכן, תביעה רכושית המתבררת בגדרי תלה"מ 75187-09-24. האב הוסיף ועתר ביום 17.4.2025 בתביעה נזיקית כנגד האם, המתבררת בגדרי תלה"מ 33773-04-25. ביום 9.6.2025, הגישה האם תביעה לחיוב האב במזונות ומדור הקטינים (תלה"מ 25427-06-25), לאחר שבית הדין הרבני האזורי ב-ב' מחק את תביעתה למזונות שנכרכה לתביעת הגירושין. **היו זמנים** ☺

7. עם הגשת התביעה, לנוכח עצימות הקונפליקט בין הצדדים וטענותיהם ההדדיות של הצדדים ביחס לתפקוד ההורי של ההורה האחר, ניתן צו לעריכת תסקיר מטעם עו"ס לסדרי דין.

8. לאחר יציאת האב מבית המגורים לבית הוריו, הוא עתר, ביום 5.11.2024, בבקשה לחלוקת זמני שהות זמניים. בשים לב למצבם של הקטינים ועירובם בקונפליקט ההורי כפי שעלה מעמדות הצדדים, הוריתי בהחלטתי מיום 21.11.2024, לעו"ס לסדרי דין להגיש דיווח ראשוני הכולל המלצות זמניות בקשר עם זמני השהות. **יפה מאוד! נראה שכבודה לא מבקשת המלצה לגבי "משמורת" או "בית עיקרי" או שאר ירקות. רק זמני שהות. כל הכבוד!** לצד זאת, קבעתי זמני שהות זמניים עם האב עד לקבלת הדיווח הראשוני, בכל סוף שבוע שני מסיום המסגרות החינוכיות ביום שישי ועד ליום ראשון (בשעות תחילת הפעילות במסגרות החינוכיות) וכן, בימי שני ורביעי מתום המסגרות החינוכיות ועד לשעה 21:00 **למה אין לינה אצל האב באמצע השבוע? כי האב עדיין צריך להוכיח את עצמו. לינה אצל האם זה טבעי. שנת 2026 ועדיין אבות נחשבים משניים.**

9. בסופו של יום, לבקשת העו"ס ובהסכמת הצדדים, הוגש מטעם מנהלת המחלקה לשירותים חברתיים במועצה המקומית מ', העו"ס....., מתמחה לסדרי דין (להלן גם: "**העו"ס**"), דו"ח

סוציאלי מפורט ומקיף בעניינה של התובענה, וזאת, חלף תסקיר, בהעדר עו"ס לסדרי דין במחלקתה (להלן: "**הדו"ח הסוציאלי**"). למען השלמת התמונה יוער כבר בעת הזו, כי בדיון ההוכחות העידה העו"ס, כי סיימה הכשרתה כעו"ס לסדרי דין.

10. בתמצית יאמר, כי העו"ס המליצה על תכנית זמני שהות דיפרנציאלית המותאמת לצרכיו הייחודים של כל קטין, שעיקרה מפגשים עם האב פעמיים בשבוע וכן, בכל סוף שבוע שני, תוך גמישות בהתאם לרצונם של הקטינים א' וג' ללינה בבית האב, והדרגתיות בתחילת זמני השהות ביחס לקטינה מ'. כמו כן, ולנוכח עוצמת הסכסוך בין הצדדים, המליצה העו"ס על תיאום הורי.

11. האם הסכימה לעיקר המלצות העו"ס ואילו האב, התנגד, תוך שהוא משיג על כל אות ותו בדברים שנכתבו על ידי העו"ס, פרט להמלצתה לתיאום ההורי.

12. בדיון קדם המשפט שנערך ביום 5.1.2025, ניסה בית המשפט לסייע בידי הצדדים לגבש הסכמות, על מנת להפחית את עצימות הקונפליקט ביניהם ולייצר מסגרת ברורה ויציבה עבור הקטינים, בשים לב לקשיים שהם חווים לאור מעורבותם בסכסוך ההורי וחשיפתם אליו. דא עקא, חרף הזמן השיפוטי הרב שהוקצה לכך, לא הסתייע הדבר, והצדדים עתרו לקביעת ההליך לשמיעת ראיות וחקירת העו"ס על הדו"ח הסוציאלי. לצד זאת, הסכימו הצדדים לאחר ששמעו הערות בית המשפט, כי המשפחה כולה תופנה לטיפול משפחתי, וכן, כי הצדדים ינהלו ביניהם תקשורת כתובה בענייני הקטינים.

13. ביום 9.2.2025, הגישה האם הצעתה להרחבת זמני השהות של הקטינים עם האב, באופן שבו שלושת הקטינים ישהו עם האב בכל סוף שבוע שני מיום שישי ועד לראשון בבוקר; בשבוע שבו הקטינים שוהים עם אמם בסוף השבוע ילונו אצל האב בימי שני וחמישי ובשבוע שבו הקטינים שוהים עם האב בסוף השבוע, ילונו אצלו בימי שני, ולאחר כחודש ימים יחלו ללון אצלו גם בימי רביעי **האם מציעה 6/8** האב, סרב להצעה זו, תוך שהוא עומד על חלוקה שוויונית ורציפה של זמני השהות **האב מתעקש על 7/7. זכותו כמובן. מה שחשוב זאת טובת הילדים. אפשר בכלל לקבוע באופן חד משמעי מהי טובת הילדים בין 6/8 ל 7/7? לא בטוח.**

14. לצד זאת, ביני לביני, הצליחו הצדדים לבסס בהדרגה מסגרת זמני שהות עקבית, במסגרת שוהים הקטינים עם האב בימי שני ורביעי, לרבות לינה, וכן בסופי שבוע לסירוגין וביתר הזמן – עם האם.

15. ביום 18.2.2025, הוגשה מטעם האב "בקשה למתן הוראות בנוגע לערוץ התקשורת בעניין הקטינים", בגדרה טען כי האם הפרה את הסכמות הצדדים בקשר עם ערוץ התקשורת

ביניהם, כאשר היא נוקטת בשיח פוגעני ואלים כנגד האב, ובצירוף 51 עמודים של העתקי תכתובות בין הצדדים. לנוכח סמיכות הגשת הבקשה למועד דיון ההוכחות שהיה קבוע לצדדים (ביום 23.2.2025), קבעתי בהחלטתי מאותו יום כי הבקשה תידון בדיון הקבוע, אלא שמועד הדיון נדחה לבקשת בא כוח האם והעו"ס וביום 26.2.2025, הוגשה מטעם האב "בקשה להכרעה דחופה בבקשה", לאור "אלימות רגשית ונפשית שהאישה מפעילה על האיש". הגם שלא הכרעתי בבקשה לגופה, בהחלטתי מיום 13.3.2025, הובהר לצדדים כי התקשורת בין הצדדים מוגבלת לעת ההיא, לענייני הקטינים בלבד, באמצעות הודעות כתובות (הודעות טקסט/ וואטסאפ/ מייל), בשפה עניינית, מכבדת ובלשון שאינה פוגענית, בתדירות ובשעות סבירות כמקובל **איך אפשר לאכוף זאת? חבל שלא ביקשה דיווח מהעו"סית כי אז יש סיכוי לרסן התנהגות כזו של הורים**. כן הובהר, כי בהתאם להסכמות הצדדים, אין לנצל את ערוץ התקשורת לטובת שיח החורג מעניינם של הקטינים, וככל שהצדדים מתקשרים להסדיר עניין מסוים בעצמם, יסתייעו בבאי כוחם ו/או במטפל/ת המשפחתית.

16. האם, עתרה ביום 27.2.2025, בבקשה להורות כי הקטינים ילונו בבית האב, פעמיים בשבוע ובכל סוף שבוע שני, על מנת ליצור לקטינים וודאות, וכדי לבחון האם הסדר זה עולה בקנה אחד עם טובתם. בהחלטתי מיום 5.3.2025 דחיתי עתירתה של האם בעניין זמני השהות, שעה שכבר נקבעו בהחלטתי מיום 21.11.2024 זמני שהות זמניים (כמתואר בסעיף 8 לעיל), ולנוכח הסמיכות למועד שמיעת הראיות ולהגשת תסקיר משלים מטעם העו"ס.

17. ביום 10.4.2025, הוגש מטעם העו"ס דו"ח סוציאלי משלים, בהתאם להחלטתי מיום 24.2.2025 (להלן: "**הדו"ח הסוציאלי המשלים**"). בדו"ח זה, גם הוא מפורט ומקיף כקודמו, פרטה העו"ס כי הצדדים הצליחו לבסס בהסכמה חלוקת זמני שהות בין האב לקטינים, בימים שני ורביעי, לרבות לינה וכן, בסופי שבוע לסירוגין. במסגרת המלצותיה, תיארה העו"ס, כי, להערכתה, זמני השהות הנוכחיים ישמרו את היציבות והרצף שנוצרו לקטינים ואין מקום לייצר שינוי נוסף בחייהם, בפרט לאור עוצמת הסכסוך בין ההורים ועד לבניית תשתית תקשורתית יציבה ביניהם. לצד זאת, ציינה כי לאור עיסוקו העודף של האב בנושא ה"שוויון" בזמני השהות, באופן שמשמר את הקונפליקט בין הצדדים ועלול לפגוע בטובת הקטינים והמשפחה כולה, התרשמותה המקצועית היא כי יש להוסיף יום חמישי בכל שבוע שני לסירוגין לזמני השהות, היינו מחלוקת זמני שהות של 6 לילות עם האב מתוך 14, ל- 7 לילות עם האב מתוך 14. **השאלה המרכזית שצריכה להישאל היא מדוע מלכתחילה (באין סיבה מונעת לכך) אין חלוקה שוויונית במידה והאב חפץ בכך? מדוע עליו לנהל מאבק של שנים כדי לקבל זמנים שווים עם האם במידה והוא חפץ בכך? למה לשים על כך התנייה? בחינה? שאלה? הרי חלק מהמאבק שלו ובקשותיו החוזרות הן על הרקע שהוא מלכתחילה מקבל פחות ימים בהשוואה לאם. התפיסה הלא שוויונית**

היא היא שמייצרת בעיות מלכתחילה. לו היתה חלוקה שוויונית כברירת מחדל, ורק אם יש בעיות כלשהן (תפקוד הורי לקוי, מרחק מגורים, צרכים מיוחדים וכיו"ב) תתקיים חלוקה אחרת, אזי היו פחות מאבקים ותביעות. עוד המליצה העו"ס, לחדש באופן מידי את הליך התיאום ההורי שהופסק; להמשיך טיפול רגשי מותאם לכל אחד מהקטינים, תוך קידום התחלת טיפול עבור ג'; הדרכה הורית לאב ותמיכה פרטנית לאם, ככל שתחפוץ, בהתמודדות עם התקופה הרגישה שהיא עוברת.

18. הצדדים הגישו תצהירים במקום עדות ראשית: התובע ביום 5.2.2025 והנתבעת, ביום 18.2.2025.

19. ביום 24.4.2025 התקיים דיון לשמיעת הראיות וניתן צו לסיכומים. התובע הגיש סיכומיו ביום 15.5.2025 והנתבעת, ביום 20.5.2025.

20. למען שלמות התמונה יצוין, כי בסמוך לאחר הדיון, הוגשה מטעם האב ביום 28.4.2025, בקשה לפי פקודת ביזיון בית משפט, בגדרה נטען, כי האם הפרה את ההחלטה מיום 13.3.2025 ביחס לאופן התקשורת בין הצדדים, וממשיכה בהטחת אמירות פוגעניות ומשפילות כנגד האב, הן בוואטסאפ והן בדואר האלקטרוני. האם, הגישה עתרה למחיקת הבקשה מחמת שימוש לרעה בהליכי משפט, ולחילופין לגופה. ביום 18.7.2025 נדחתה הבקשה.

21. כמו כן, ביום 16.6.2025, בסמוך לתחילת מבצע "עם כלביא", עתרה האם בבקשה דחופה לשינוי זמני השהות של האב עם הקטינים באופן זמני, כך שהקטינים לא ילונו עם האב בתקופת הלחימה, בין היתר, בטענה שהמרחב המוגן בבית הורי האב אינו מתאים לשהייה ממושכת או להלנת הקטינים. האב התנגד למבוקש, ובהחלטתי מיום 17.6.2025 נדחתה הבקשה.

<u>תמצית טענות התובע</u>:

22. טובת הקטינים מחייבת, לכל הפחות, חלוקת זמני שהות שווה בין הצדדים וכן כי יתקיימו רצפים בזמני השהות. האב מבקש לבסס עתירתו על השיקולים להלן:

23. חלוקת זמני שהות שווה בין הצדדים עולה בקנה אחד עם המלצות העו"ס בדו"ח הסוציאלי המשלים.

24. התנהגותה האלימה של האם, פיזית, רגשית ומילולית כלפי האב, משפיעה על הקטינים, פוגעת בהם ומחייבת מקסום זמנם של הקטינים עמו.

25. מעבר לאלימות החיצונית שמפגינה כלפיו האם, "הלך רוחה הפנימי" הוא שלילי ביותר ומחזק את הצורך בחלוקה שוויונית. בתוך כך, האב מלין על כך שהעו"ס "התעלמה" מ"הלך הרוח הפנימי של האם", במובחן מ"הלך הרוח הפנימי של האב", לאורו ניתנה המלצתה לחלוקת זמני השהות באופן שוויוני. לטענתו, אם הרואה באבי שלושת ילדיה "אדם רדוד, שטחי, סטלן, פרזיט, לא יוצלח" ורוצה "ברעתו", "במותו", "בהעלמות שלו", מנסה "לבטל ולמחוק" אותו מול הקטינים, אינה רואה את טובת הקטינים לנגד עיניה. כדי "להילחם" בהלך רוח כה שלילי בו אוחזת האם, יש לבסס ולחזק את מעמדו של האב ולא לפגוע בזמני השהות של הקטינים עמו, ולו במעט.

26. סביבת האם "סוערת" ואינה יציבה, בשל הפרעת האישיות הגבולית מסוג "ציקלותימיה", ממנה היא סובלת, כך על-פי טענתו. העו"ס לא בחנה את ההשפעות על קטינים הגדלים עם הורה הסובל מהפרעת אישיות כאמור, ולא דרשה מהאם להציג מסמך רפואי השולל את חשדותיו של האב בנדון.

27. משאביה הרגשיים של האם מדוללים, באופן אשר משפיע על הקטינים ויש "לפצות" על הדילול הרגשי ונגזרותיו, בזמן מהותי של הקטינים בסביבה רגשית רבת משאבים המכוונת אליהם – סביבת האב ומשפחתו.

28. גם מבחינה אובייקטיבית (בלא כל קשר למצבה של האם), לאב יכולות הוריות משמעותיות שהקטינים צריכים וזכאים ליהנות מהם, וזו טובתם. לטענתו, הוא שימש בתפקיד "ההורה הביתי" וגידל את הקטינים במהלך חייהם המשותפים של הצדדים. האב מוסיף, כי משפחתו המורחבת מספקת מערך תמיכה נרחב, לוגיסטי ורגשי.

29. אין ליתן לאם "יתרון" על פני האב מחשש שתעשה בכך שימוש לרעה והדבר יהווה עבורה ככלי ניגוח כלפי האב. **מצד שני הוא מבקש יתרון על האם...**

30. לקטינים זכות בסיסית קנויה להיות מחצית מהזמן עם כל אחד מהוריהם ואין לפגוע בזכות זו אלא בנסיבות מיוחדות, כאשר בנדוננו אין כל הצדקה לפגוע בזכותם.

31. האב עותר לקביעת רצפים של ימים בזמני השהות. לעמדתו, יהא בכך כדי להפחית את הצורך בתקשורת ותיאום בין הצדדים, בשים לב לתקשורת המורכבת ביניהם, כמו גם יאפשר פעילויות מעט יותר ארוכות עם הקטינים ומעקב אחר מגמות דוגמת חולי, הכנת שיעורי בית וכיו"ב. לדעתו, הרצף מחזק את הסמכות ההורית של כל אחד מההורים ומקל על הקטינים במעבר בין "כללי" בית אחד לשני, תוך פחות הזדמנויות "לחיכוך" אשר מובילות להתלהמות, מצד האם, לרבות לעיני ואוזניי הקטינים וכן, בשים לב לכך כי הקטין א' אובחן על הרצף האוטיסטי כשטובתו בצמצום המעברים בין ההורים.

<u>תמצית טענות הנתבעת</u>:

32. טובת הקטינים היא הותרת זמני השהות המתקיימים כיום על כנם (6 לינות מתוך 14 עם האב ו- 8 לינות עם האם). עתירתו הדווקנית של האב לחלוקת זמני שהות שוויוניים, אינה נשענת על טובת הקטינים, אם כי נובעת ממאבקי אגו וצדקנות של האב.

33. המלצת העו"ס בדו"ח הסוציאלי המשלים לחלוקת זמני שהות שוויוניים, ניתנה חרף השקפתה כי הדבר אינו בטובת הקטינים, וחרף עמדתה, כי ההסדר הנוכחי של זמני השהות תורם ליציבות הכללית. המלצתה לזמני שהות כאמור ניתנה אך כדי להשביע את תאבונו ותחושת הקיפוח של האב, אלא שאלו אינם יכולים לנהל את שגרת יומם של הקטינים, וממילא העו"ס הסתייגה בעדותה מהמלצתה בתסקיר המשלים, לנוכח המידע שהוצג לפניה בקשר עם ההליכים המשפטיים הנוספים בהם נקט האב.

34. האם מתנגדת ליצירת רצפים בזמני השהות. לטענתה, מדובר בהרחבת חזית אסורה מאחר שהאב לא עתר לכך לכתחילה, ומדובר בטענה שהתגבשה על ידו לאורך ההליך. מכל מקום, האם טוענת שרצפים אינם בטובת הקטינים דכאן, שכן הם מחייבים תקשורת בין הורית מה שלא מתקיים בין הצדדים, תוך שלדידה, עדות העו"ס תומכת בכך.

35. האם מכחישה את טענות האב המבקשת לייחס לה הפרעת אישיות גבולית מסוג "ציקלותימיה" ולטענתה, מדובר היה רק בחשד.

36. תפקודה עם הקטינים הוא "לעילא ולעילא" ויכולתה ומסוגלותה ההוריים עולים לאין שעור מאלו של האב. הגם שלאב רישיון רפואי לצריכת קנאביס, הלה צורך אותו באופן מופרז ליד הקטינים, נוהג תחת השפעת סמים, מתפקד באופן נמוך יחסית ונסמך על הוריו אשר מטפלים בקטינים, כאשר קיים לדידה ספק ביחס ליכולתו להחזיק במדור עצמאי.

37. האב אינו נושא בנטל כלכלת הקטינים מאז פרידת הצדדים.

38. האם מבקשת "לפתוח" ערוץ תקשורת בין הצדדים ביישומון הוואטסאפ ולכל הפחות, בין האם לאימו של האב, אשר מטפלת בקטינים.

39. האם עותרת לפסיקת הוצאות משפט משמעותיות כנגד האב, בשים לב להתנהגות חסרת תום הלב מצדו, לריבוי התביעות וההליכים שנקט נגדה, ובהינתן הצעות / ניסיונות הפשרה הרבים מצדה של האם, באופן שניהול ההליך על ידו הוביל להשחתת משאבי ציבור ובזבוז זמן שיפוטי יקר.

40. **הנה כי כן, המחלוקת הנטושה בין הצדדים לגבי זמני השהות היא בשאלה האם ילונו הקטינים שבעה לילות מתוך שבועיים בבית האב, כדרישת האב, או שמא שישה לילות מתוך שבועיים, כדרישת האם, וכן, האם יש לקבוע רצפים בזמני השהות, אם לאו.**

<u>דיון והכרעה</u>:

41. בפתח הדברים יאמר, כי התובע תחם בסיכומיו את גדר המחלוקת הדרושה להכרעה כדלקמן: "הסוגיות שעל הפרק: שוויון מלא בזמני שהות ורצפים" (סעיף 2 לסיכומי התובע) וזנח למעשה הסעד לו עתר בכתב התביעה, כי "הילדים יגדלו עם האב – בבית מרכזי" **עקב המלצת כבודה? לא ברור.** (סעיף 41א לכתב התביעה). על כן, יש לראות את האב כמי שוויתר על טענתו זו (על משמעות זניחת טענה בסיכומים, ר': ע"א 401/06 **מרום נ' מרום**, פ"ד כא(1) 673; ע"א 447/92 **הנרי רול נ' אינטרקונטיננטל קרדיט קורפריישן**, פ"ד מט(2) 102)).

42. בהקשר לכך יוסף, בראי צמצום השיח בפסיקה ובחקיקה על אודות משמורת קטינים והעברת מרכז הכובד ושימת הלב לחלוקת זמני שהות, כי ראוי להימנע משימוש במושגים מעוררי קונפליקט מעולם "המשמורת", כגון "בית עיקרי" / "בית מרכזי", אשר עלול להוביל את ההורים להיאבק, להילחם על תווית ההורה המועדף – "העיקרי" / "המשמורן" **<u>זה החלק החשוב בפסק הדין. זאת הדרך שהתוו לנו ועדת שניט וכבוד השופט שוחט לצמצום מאבקים מיותרים בין ההורים ולמניעת מצב של העדפת הורה אחד על פני רעהו</u>** (ראו בעניין זה פסק דינו של כב' השופט שאול שוחט בעמ"ש (ת"א) 13008-02-21 **א.ק. נ' מ.ע.ק** (פורסם בנבו 19.5.2021)); להצדקה הרעיונית למעבר לשיח של אחריות הורית, ראו בהרחבה הוועדה לבחינת עקרונות יסוד בתחום הילד והמשפט ויישומם בחקיקה דוח ועדת המשנה בנושא הילד ומשפחתו 66- 69 (2003)].

43. אין אלא להצר על כך שחרף המחלוקת הצרה, השולית והמצומצמת שנותרה בין הצדדים והגם ששלושת ילדיהם נקלעו, שלא בטובתם, לליבו של הסכסוך הקשה והיצרי אשר התגלע בין הוריהם, לא השכילו הצדדים לגבש הסכמות בעניין חלוקת זמני השהות של הקטינים עם מי מהם **בהחלט**

מכאן עוברת כבודה לדון ולקבוע האם זמני השהות יהיו 8/6 או 7/7.

44. סעיף 25 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, התשכ"ב-1962 (להלן: "**החוק**"), קובע כי בהיעדר הסכמה בין ההורים ייקבע בית המשפט בעניינים שבסעיף 24 לחוק, היינו מי יחזיק בקטין ומה יהיו זמני השהות של הקטין עם מי מהוריו (ע"א 2266/93 **פלוני (קטין) נ' פלוני**, פ"ד מט(1) 22 (1995)).

45. עקרון העל המנחה את בית המשפט בדונו בסוגיית הנוגעות לקטינים הינו עיקרון טובתם של הקטינים, אשר מהווה את המגדלור לאורו יש ליתן את ההכרעה והוא הגורם בלעדיו אין (רמ"ש (מחוזי חיפה) 18033-10-21 **א' נ' ב'** (פורסם בנבו, 10.11.2021)).

46. כידוע, המונח "טובת הקטין" הוא מופשט ורחב ועשוי לקבל משמעויות ופרשנויות שונות בהקשרים שונים. משכך, בית המשפט יפעיל שיקול דעת ויצוק תוכן לתוכו בשים לב לנסיבות הספציפיות של כל מקרה שבא בשעריו (ר' בע"מ 9358/04 **פלונית נ' פלוני** [פורסם בנבו] וההלכות המוזכרות שם, וכן פ' שיפמן **דיני המשפחה בישראל** (כרך ב', התשמ"ט), עמ' 220-221).

47. בבואו של בית המשפט להכריע בסוגיה הקשורה בטובת הקטין – הכרעה קרדינלית שיש בה לחרוץ גורלו של קטין – אין בית המשפט מסתפק בהתרשמותו מהצדדים ובניסיונו וכישוריו הנטועים בשדה המשפט, אלא נעזר במומחים ובעובדים סוציאליים לסדרי דין, שיסייעו בידו באיסוף נתונים, על מנת שתיפרס בפני בית המשפט תמונה אובייקטיבית, רחבה ומלאה ככל שניתן בעניינם של הקטינים **חשוב מאוד, משום שבד"כ טענות ההורים כה קוטביות ולעיתים מנופחות בכוונה תחילה.** ככלל, בית המשפט יאמץ את המלצת המומחה שאותו מינה, אלא אם כן מתקיימים טעמים נכבדים ובעלי משקל ממשי, המצדיקים סטייה מאותה המלצה (ראו: בג"ץ 5227/97 **דויד נ' בית הדין הרבני הגדול**, פ"ד נה (1) 453, רע"א 4575/00 **פלונית נ' אלמוני**, פ"ד נה (2) 331, 332), בע"מ 27/06 **פלוני נ' פלוני** (פורסם בנבו, 1.5.06)).

48. אמנם תסקיר עו"ס אינו בגדר חוות דעת מומחה כהגדרתו בסעיף 20 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1970, ואולם מעמדו הוכר פעמים רבות כשווה ערך לחוות דעת מומחה, מהטעם שהעו"ס נחשב כגורם אובייקטיבי וניטראלי, הממלא חובתו ובית המשפט יטה לאמץ את המלצותיו בהעדר נימוקים כבדי משקל לסתירתן. הלכה היא, כי תסקירים מהווים כלי מרכזי, חשוב ומשמעותי במסכת הראיות המובאות בפני בית המשפט, והם בבחינת חוות דעת ההופכות את המונח "טובת הילד" ממושג ערטילאי לבעל משמעות ותוכן (ר' תלה"מ (משפחה חדרה) 20040-05-22 **ת. ל נ' נ. ו** (פורסם בנבו, 28.9.2022) וההפניות הרבות שם).

49. לצד זאת, לבית המשפט שיקול הדעת הסופי והמכריע האם לאמץ את המלצות הגורמים המקצועיים או המומחים, אם לאו, שכן אינו משמש כ"חותמת גומי" להמלצות הגורמים המקצועיים ועליו להפעיל את שיקול דעתו באופן עצמאי (ראו: ע"א 3798/94 **פלוני נ' פלונית**, פ"ד נ(3) 133, 157; בע"מ 4259/06 **פלונית נ' היועץ המשפטי לממשלה** (פורסם בנבו,13.7.06) ע"מ (חיפה) 384/06 **ו' א' נ' ו'** (ז') מ' (פורסם בנבו,28.3.2007)).

50. כאמור, העו"ס הגישה דו"ח סוציאלי ודו"ח סוציאלי משלים, ערוכים כתסקירים, שניהם מקיפים, מפורטים ויסודיים (הדו"ח הסוציאלי הראשון אוחז 15 עמודים והדו"ח הסוציאלי

המשלים נושא 10 עמודים). הללו, נכתבו לאחר איסוף מידע ממקורות שונים לרבות מספר פגישות ושיחות עם הצדדים, הן יחדיו והן בנפרד; פגישות עם הקטינים; שיחות עם מספר גורמי חינוך וטיפול של כל אחד מהקטינים; ביקור בבתיהם של הצדדים בנוכחות הקטינים; פגישה ושיח עם הוריו של האב ועוד.

<u>הדו"ח הסוציאלי</u>:

51. העו"ס מתארת את שני ההורים כמיטיבים, אוהבים, נוכחים, ערים לצרכים של ילדיהם ורואים את טובתם לנגד עיניהם וכן, כי הקטינים רואים בשני ההורים דמויות יציבות ומשמעותיות בחייהם וכי הם מעוניינים בנוכחותם. לצד זאת, מתארת העו"ס, כי ההורים מצויים בקונפליקט זוגי בעצימות גבוהה המשפיע על הורותם, בעיקר בצל התחושות הקשות של האב מסיום מערכת היחסים הזוגית וחששותיו למקומו כאב לילדיו **מאוד נפוץ. אבות גרושים עדיין צריכים להוכיח שמותר להם. חלקם עושים זאת בדרך שהמערכת לא אוהבת. לא תמיד זה קל.** העו"ס התרשמה, כי שלושת הקטינים חשופים לקונפליקט ההורי בעוצמה גבוהה ולכך השלכות רגשיות על כל אחד מהם. **כה חבל** עוד פרטה העו"ס, כי גם המשפחה המורחבת, כמו הקטינים, חשופה לקונפליקט בין הצדדים, כאשר האב ביקש מבני משפחתו שלא לשוחח וליצור קשר עם האם ולא להיענות לכל קשר מצידה.

52. **בהתייחס לאב** –האב אובחן לאחרונה על הספקטרום האוטיסטי בתפקוד גבוהה. האב שיתף את העו"ס על קשיים תקשורתיים ותפקודיים שלו לאורך השנים, לרבות פערים בין יכולותיו הקוגניטיביות לבין הביצוע, כמו גם חוסר יציבות במסגרות תעסוקה. האב תיאר בפני העו"ס, כי הוא עושה שימוש תדיר בקנאביס רפואי (ברישיון) וכי הוא נוטל טיפול תרופתי להפרעת קשב, לשם רגיעה ויכולת תקשורת גמישה יותר. העו"ס התרשמה כי נטיית האב להיצמד לכללים ולפרטים והקושי שלו בהפעלת גמישות, מאתגרים את התמודדותו עם צרכי הקטינים המתבגרים (א' וג'), ואולם יש לו את היכולת להיוועץ בקבלת עזרה. עוד התרשמה העו"ס, כי הקטינים מרגישים בנוח בבית הוריו של האב, וכי הסבים מהווים עבור הקטינים דמויות משמעויות ומיטיבות בחייהם. בהקשר לכך פרטה העו"ס, כי האב גילה דעתו לעבור להתגורר בשכירות באחד מהיישובים הסמוכים לישוב כ'.

53. **בהתייחס לאם** – העו"ס מתארת את האם כאישה פעילה ודומיננטית, אם מסורה הדואגת מאוד לילדיה ויודעת להעניק להם תמיכה וליווי רציף, מהווה גורם יציב בחייהם של הקטינים והבית בו הם מתגוררים מהווה עוגן ומקום בטוח בחייהם **נהדר.** לצד זאת העו"ס הבחינה, כי לאם קושי בהצבת גבולות לילדיה אשר מתעצם על רקע המשבר הרגשי הנלווה לגירושין ומתבטא בהתנהגויות של פיצוי כלפי הקטינים מתוך רצון להתמודד עם המורכבות הרגשית ולרכך את השפעת השינויים עליהם. **למען הילדים, חייבים לסיים את המאבק**

המשפטי. לתת פסק דין. כאן נראה שיש עוד דרך ארוכה...רק עורכי הדין מרוויחים מכך. חבל. להתרשמותה של העו"ס, התנהגות זו של האם עלולה ליצור תחושת בלבול וחוסר עקביות בקרב הקטינים. העו"ס מוסיפה, כי עוצמת הקונפליקט בין הצדדים וחוסר התקשורת ביניהם משפיעים על האם באופן ניכר ומובילים להצפה, לעומס רגשי ולתגובות רגשיות חזקות, המערערות את סדר יומה התקין של המשפחה. לצד זאת, העו"ס מתארת את האם כבעלת כוחות ומסוגלות להתמודד עם המשבר תוך ראיית צרכי וטובת הקטינים, לרבות חשיבות השמירה ועידוד הקשר שבינם לבין אביהם.

54. את הקטין **א'** מתארת העו"ס כילד וורבאלי וחכם מעל הממוצע לגילו. לאחרונה, אובחן על הרצף האוטיסטי בתפקוד גבוהה. העו"ס מפרטת כי מדו"ח האבחון בעניינו של א' עולה, בין היתר, כי הוא חווה קושי משמעותי באינטראקציה עם בני גילו וקושי בניהול מערכות יחסים ובשימורן, הגורמים להתפרצויות זעם, ניתוק מהסביבה החברתית, בדידות והעדר השתלבות בחיי המשפחה והמסגרת החינוכית. כן פורט, כי לקטין בעיות קשב וריכוז לאורן הוא מטופל תרופתית. משיחות של העו"ס עם גורמי החינוך של הקטין עלה, כי הם מתרשמים שהוא מוצף עקב גירושי הוריו. הקטין שיתף את העו"ס כי "קשה לו עם שינויים", "לא רוצה לצאת מאזור הנוחות" שלו. משיחותיה עמו, התרשמה העו"ס כי הקטין א' חשוף לקונפליקט בין הוריו בעוצמה גבוהה, באופן בולט יותר מאחיו ומתקשה למצוא כוחות וכלים להתמודד עם המציאות הנוכחית, לרבות תחושות כעס ותוקפנות שמציפים אותו **עצוב מאוד**. הקטין שיתף את העו"ס ברגשותיו, כי הוריו "מכניסים" אותו לסכסוך ביניהם, בעיקר האב, אשר לדבריו של הקטין, מערב אותו בכל ההליכים בינו לבין האם, תוך שהוא נדחק לפינה מצד שניהם **הנה משהו רלוונטי להדרכת ההורים של שני ההורים.**

55. את הקטין **ג'** מתארת העו"ס כוורבאלי ובוגר לגילו, חייכן, בעל ביטחון עצמי ויודע להציג עמדות ברורות. גם הוא שיתף את העו"ס כי הוא חשוף לקונפליקט בין ההורים ותיאר את הקושי שלו בהתמודדות עם החשיפה למריבות וההכפשות ההדדיות של הוריו, וכי הוא מרגיש כ"פינג פונג ביניהם". העו"ס התרשמה מקשר מיטיב ותקין של הקטין עם שני הוריו, לצד קושי של האב להפריד את עוצמת הקונפליקט מהשיח עם הקטין ומנגד, קושי של האם בהצבת גבולות ברורים לקטין.

56. אשר לקטינה **מ'**, העו"ס מתארת אותה כילדה חייכנית, תקשורתית, נעימה ונבונה. הקטינה מטופלת באופן פרטי על ידי מטפלת באומנות על רקע קושי עם גבולות באכילה ובשינה. הקטינה שיתפה את העו"ס על הגעגוע שהיא חווה להורה אחד בכל פעם שהיא נמצאת בזמני שהות עם ההורה השני. העו"ס התרשמה כי הקטינה חווה את היחסים עם שני הוריה כמשמעותיים וחשובים וכי היא חווה קושי בהסתגלות למצב החדש.

57. כאמור, בדו"ח הסוציאלי הראשון שהוגש מטעמה, העו"ס ראתה לנכון להמליץ על חלוקת זמני שהות דיפרנציאלית המותאמת לצרכים הייחודים של כל קטין ולשלב ההתפתחותי בו הוא נמצא, לרבות הרצון שהביעו הקטינים "המתבגרים" בפני העו"ס לגמישות בזמני השהות ובשים לב למרחק בין מקומות המגורים של הצדדים (30-25 דק' נסיעה). העו"ס המליצה, כי הקטין א' ישהה עם האב בכל סוף שבוע שני מיום שישי ועד להשבתו למסגרת החינוכית ביום ראשון וכן, פעמיים באמצע השבוע עד לשעה 21:00, תוך גמישות ללינה בבית האב בזמני השהות עמו, בהתאם לבחירתו של א'; אשר לקטין ג', המליצה העו"ס על זמני שהות עם האב בכל סוף שבוע שני, תוך מתן אפשרות בחירה ל-ג', האם לישון בבית האב לילה או שניים בסוף השבוע וכן, פעמיים באמצע השבוע, כשאחד מהימים יכלול לינה, בהתאם לבחירתו; ביחס לקטינה מ', המליצה העו"ס על קיום זמני שהות באופן הדרגתי, כאשר בארבעת החודשים הראשונים **למה דווקא ארבעה ולא שלושה? או חמישה? מה הנימוק של העוסית לכך? האם זוהי בחירה שרירותית? או מגדרית?** המפגשים עם האב יכללו לינה אחת באמצע השבוע, מתוך שני מפגשים, ולינה אחת בסוף השבוע ובתום התקופה, יתקיימו עם האב זמני שהות פעמיים באמצע השבוע הכוללים לינה וכן בכל סוף שבוע שני מיום שישי ועד לראשון למסגרת החינוכית בראשון בבוקר.

כמו כן, העו"ס המליצה, כי האב לא יצרוך קנאביס בנוכחות הילדים, על מנת להבטיח שהשימוש לא ישפיע על יכולתו למלא את תפקידו ההורי באופן מיטבי, תוך שמירה על תחושת הביטחון והרווחה של הקטינים במהלך זמני השהות עמו. עוד המליצה העו"ס, על תיאום הורי לשם חיזוק תפקודם ההורי של שני ההורים וסיוע בהתמודדויות של מי מהם אל מול הקטינים. **האם בקונפליקט גבוה מתאים תאום הורי? בקונפליקט כה עצים של שני ההורים לטעמי צריך הדרכת הורים מפוקחת בימ"ש שיש לה פיקוח אינטנסיבי, כדי לייצר יותר הפנמה של סמכות וכללים.**

<u>הדו"ח הסוציאלי המשלים:</u>

58. כעבור חמישה חודשים הוגש, לבקשת בית המשפט, דו"ח סוציאלי משלים (להלן: "**הדו"ח המשלים**"). העו"ס פרטה, כי הצדדים הצליחו לבסס בהדרגה מסגרת זמני שהות עקבית, לפיה **שלושת הקטינים מקיימים עם האב זמני שהות בימים שני ורביעי, לרבות לינה וכן, בסופי שבוע לסירוגין**; כי גורמי החינוך והטיפול של הקטינים דיווחו שחל שיפור בתפקודם של הקטינים וניכרת יציבות תפקודית ורגשית. לצד זאת, תואר בדו"ח המשלים, כי רמת הקונפליקט בין ההורים נותרה גבוהה ומלווה בקשיים משמעותיים בתקשורת ובתיאום ההורי. העו"ס פרטה, כי הצדדים השתתפו בהליך תיאום הורי פרטי במשך שלושה מפגשים בלבד שהופסק, בין היתר בשל קונפליקט בין אישי מתמשך וקשיים באמון הדדי. העו"ס

הוסיפה, כי ביוזמת האב, ובניגוד לרצונה של האם, התקשורת בין הצדדים מתבצעת באמצעות הדואר האלקטרוני וכי לבקשת האב, הוריו עדיין לא מתקשרים עם האם כלל.

59. להתרשמות העו"ס, כמתואר בדו"ח המשלים, האם מתפקדת ברמה גבוהה, מעורבת ומגויסת לטובת הקטינים, על אף שחווה עומסים רגשיים, וכי האב מביע מעורבות הורית פעילה, נכונות להיעזר ומתפקד באופן מיטבי בסיוע מערכת תמיכה משפחתית משמעותית.

60. אשר לקטינים, תיארה העו"ס, כי ניכרת השפעה מתמשכת של הקונפליקט ההורי על התחושה הרגשית שלהם, על רמות הוויסות, ועל תחושת הביטחון במרחב הביתי. העו"ס מפרטת, כי הקטין **א'** נמצא במעקב פסיכיאטר וממשיך טיפול תרופתי ורגשי גם בקהילה; כי משיחותיה עם הפסיכיאטרית והמטפלת של הקטין עלה, כי הקטין זקוק לסביבה מווסתת, הרגלי שינה קבועים, מסגרות ברורות וכללים יציבים. הקטין שיתף את העו"ס, כי הקונפליקט ההורי המתמשך מעורר בו לחץ וחרדה ומשפיע על מצבו ותחושת הביטחון; כי נוח לו בבית האב לצד הסבים וכי השהות שם מאופיינת בסדר יום ברור וגבולות יציבים. מנגד, תיאר את בית האם כמרחב פתוח יותר וכללים פחות מובנים. לצד זאת מפרטת העו"ס, כי הקטין הביע שביעות רצון מזמני השהות הקיימים, המייצרים לו מסגרת סדירה ויציבה ומשפיעים לחיוב על מצבו.

אשר לקטין **ג'**, העו"ס פרטה על אירוע חריג שבו חווה התפרצות זעם משמעותית בבית האם, ללא הישנות. הקטין שיתף את העו"ס, כי זמני השהות שהתבססו טובים לו, כי הוא יודע להסתגל לשוני בין שני הבתים וחש בטוח ונוח לעבור בין המסגרות באופן מותאם, וכי מרכז חייו הוא בישוב כ' שם הוא פעיל חברתית בקהילה. הקטין לא הביע רצון וצורך בהרחבת זמני השהות.

ביחס לקטינה **מ'**, מתארת העו"ס, כי משיחות עם המטפלת הרגשית שלה עלה, כי תחילה התקשתה להסתגל ללינה בבית האב באמצע השבוע ואולם, עם הזמן ובאמצעות ליווי רגשי תומך ניכרת ירידה ברמת התלות והצורך בקשר ישיר עם האם. לצד זאת מפרטת העו"ס, כי המטפלת ציינה בפניה שכל שינוי תכוף בשגרה או שינוי בלתי מתוכנן, עלול לעורר חוסר שקט, ביטוי אגרסיה וצורך בוויסות מחודש. העו"ס התרשמה, כי המסגרת הנוכחית של זמני שהות נחווית כטובה, מתאימה ומאוזנת עבור הקטינה.

61. העו"ס בחנה שלוש חלופות לחלוקת זמני השהות. **עדיין צריך שלוש חלופות? לא מיושן? יש לך דעה מקצועית, תציגי אותה. גם שתי חלופות זה סביר.** **הראשונה**, הותרת זמני השהות על כנם, בימים שני ורביעי ובכל סוף שבוע שני האב, ויתר הזמן עם האם (8:6); **השנייה**, הוספה של לינה נוספת בבית האב בימי חמישי כשהקטינים לא לנים עמו בסוף השבוע (7:7) **והשלישית**, יצירת רצפים בזמני השהות כך שבימים ראשון – שני ישהו

הקטינים בבית האם, בימים שלישי – רביעי, בבית האב ובחמישי לסירוגין, תלוי עם מי שוהים הקטינים בסוף השבוע (7:7 עם רצפים).

62. בניתוח החלופות מתארת העו"ס, כי האם עמדה על החלופה הראשונה, מתוך רצון לשמור על יציבות הקטינים וחיזוק מרכז חייהם ביישוב כ'. מנגד, האב ביטא בפני העו"ס תחושת קיפוח לכל חלופה שאינה שוויונית במלואה, תוך שהוא הביע הסכמתו לחלופה השנייה, אך מעדיף את החלופה השלישית, השוויונית וההוגנת ביותר לטעמו.

63. בסיכום הדו"ח הסוציאלי ניתנה המלצת העו"ס, כדלקמן:

> **"להערכתי זמני השהות שהתבססו רק לאחרונה (חלופה מס' 1) ישמרו את היציבות והרצף שנוצרו לקטינים ואין מקום לייצר שינוי נוסף בחייהם, שעה שהסתגלו רק עתה למצב הקיים, במיוחד לאור עוצמת הסכסוך בין הורים ועד לבניית תשתית תקשורתית יציבה. לצד זה, עיסוקו העודף של האב בנושא ה"שיוויון" בזמני השהות נדמה כמשקף את הפגיעה האישית שלו מול האם ואת תחושת הקיפוח למולה ומתוך כך, מתקשה האב לראות כי המשך הדיונים משמרים את הקונפליקט ומאלצים את הילדים להימצא בין הוריהם. נראה כי הילדים הסתגלו בהדרגה למעברים בין שני הבתים ולמתכונת זמני השהות שנקבעה. נוכח האמור, ההתרשמות המקצועית היא כי הוספת יום חמישי אחת לשבועיים לזמני השהות לא תגרום לטלטלה בחייהם ובשגרת יומם של הילדים אך העיסוק המתמשך של האב בשוויון בזמני השהות עלול להוביל לפגיעה בשגרת החיים וברווחת הילדים, לפיכך נראה שטובת הילדים והמשפחה כולה, בהינתן כל אלו היא חלופה מס' 2."**

עוד המליצה העו"ס, על חידוש הליך התיאום ההורי באופן מידי; המשך טיפול רגשי מותאם עבור כל אחד מהקטינים, תוך קידום התחלת טיפול עבור הקטין ג'; הדרכה הורית לאב בדגש על תמיכה בתפקוד ההורי, ליווי הקטינים והתמודדות עם האתגרים במעברים ובשגרה היומיומית וכן, ליווי בנושא השימוש בקאנביס רפואי, ההשפעה והמסרים לילדים. בקשר לאם, המליצה העו"ס על תמיכה פרטנית, ככל שתחפוץ, לאור העומסים הרגשיים שהיא חווה.

64. **לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים, לדו"חות הסוציאליים שהוגשו, ולאחר ששמעתי העדויות שהובאו בפניי, מצאתי לדחות עתירת התובע ולקבל את המלצות העו"ס, למעט לעניין היקף זמני השהות.** להלן אבאר טעמיי.

65. **ראשית,** על דרך הכלל, ובהיעדר טעמים לסתור, יש לשאוף ולבכר מתכונת של זמני שהות שוויוניים ונרחבים לכל אחד מן ההורים תוך העברת מסר ברור, כי למי מההורים אין עדיפות

על ההורה האחר. **בהחלט** לצד זאת, קביעת היקף זמני השהות ומתכונתם נקבעת בכל מקרה על פי נסיבותיו הקונקרטיות **בהחלט**.

66. מנימוקיה של העו"ס בדו"ח הסוציאלי המשלים ומעדותה עולה, כי זמני השהות הנוהגים היום – הם המיטיבים ביותר עבור הקטינים, וכי המלצתה לזמני שהות שוויוניים ניתנה אך מתוך הנחה, כי הדבר יוביל להפחתת הקונפליקט בין הצדדים, באופן שישיא את טובתם של הקטינים, נוכח התעקשות האב ל"שוויוניות":

> "אני חושבת שהמצב היום שהתהווה, והוא עדיין, עדיין הילדים לומדים את זה, והמשפחה לומדים את זה, וההורים צריכים גם לעבוד המון על תקשורת שם, **הוא מיטבי**...אבל בהתרשמות שלי, גם בעיקר מהמאפיינים האישיותיים של אלמוני, ומהשיחות שלי איתו, עולה שם תחושת קיפוח מאוד-מאוד קשה בין ההורים. והרצון הזה לשוויוניות, עכשיו, אני אומרת, אני לא רוצה לרצות אותו, זה בכלל לא העניין. **אבל אם הוא יביא את זה, אם הוא יישאר עם תחושת הקיפוח הזאת, וזה יבוא לידי ביטוי בשיחות עם הילדים**, וכל פעם שזה יהיה, ינוהל, כי אי אמר תמיד שהוא מאוד אוהב את הקשר עם אבא, והם היו מסוגלים לדבר על מיליון דברים, ועכשיו באמת זה נרגע... והוא מצליח ליהנות מהקשר עם אבא. ואם זה יחזור עוד פעם לשיח כי אני מרגיש עכשיו שאני מקופח ועוד לא זה, ולא יודעת, אם לא ניצחתי כן ניצחתי, אני לא יודעת, במונחים שלהם. **זה הרגיש לי שזה ילך לעוד דיונים, וזה לא, בגלל שיש עיסוק יתר במאפיינים. אבל אם היו, אם אני מנטרלת, ואני כתבתי את זה, זה לגמרי עכשיו, לא צריך לייצר שינוי. הילדים עוד לא התרגלו**." (עמ' 23, ש' 25-12 לפרוטוקול דיון ההוכחות מיום 24.4.2025 (להלן: "**הפרוטוקול**"); ר' גם עדותה של העו"ס בעמ' 8, ש' 35-31 לפרוטוקול).

67. יוצא אפוא, כי המלצת העו"ס לזמני שהות שוויוניים, נסמכת אלא על שאיפה או ציפייה שככל שייקבעו זמני שהות שוויוניים כפי רצון האב, יביא הדבר להפחתת הקונפליקט ההורי. **וזה כה חשוב בראייה של טובת הילדים! אך כמובן לא יכול להיות כלי בידי הורים לזמני שהות כאלו או אחרים! כבודה צריכה לבחון ולקבוע. לא קל.**

68. העו"ס הבהירה בעדותה, כי מקום בו מתכונת זמני שהות שוויוניים, לא תוביל למעשה להפחתת הקונפליקט ההורי ותחושת הפגיעות והקיפוח של האב, אזי לעמדתה טובת הקטינים בקביעת זמני השהות במתכונת המתקיימת היום: "**אז, הייתי נשארת עם מה שקורה היום, לא הייתי יוצרת טלטלה. האם (אם – ש.כ) זה בסוף לא יטיב אם (עם – ש.כ) הילדים, והשיח ימשיך להיות ככה, אז לא עשינו בזה שום דבר**." (עמ' 23, ש' 37-36 לפרוטוקול).

69. המלצת העו"ס בדו"ח הסוציאלי לקביעת זמני שהות שוויוניים, הגם שאינה עולה באופן ישיר עם טובת הקטינים – כפי שהובהר מפורשות על ידי העו"ס בעדותה – אמורה להוביל להפחתת עיסוקו העודף של האב ב"שוויון" ופגיעותו אל מול האם ולאפשר לאב להפנות את משאביו הרגשיים לטובת הטיפול בקטינים וכך להקרין, בעקיפין, על טובת הקטינים.

70. **דא עקא, בשים לב לדרך הילוכו והתנהלותו של האב עד הנה, לרבות בהליכים הקשורים, סבורני כי אין בקביעת זמני שהות שוויוניים, כשלעצמה, כדי להביא להפחתת הקונפליקט ההורי. כבודה חושבת שהאב לא יסתפק ב 7/7...שהמאבק שלו באם לא יסתיים בזה.**

71. לא ניתן להשתחרר מן הרושם, כי האב מייחס להכרעה בהליך משמעות רגשית וסימבולית בתוך המאבק שניטש בין הצדדים, כי אינו מצליח להתגבר על משקעי העבר ועל תחושותיו ונוקט בהליכים שונים בעניינים יום יומיים ושוטפים. כך למשל, האב עתר בגדרי ההליך דנן בבקשה להסדרת זמני השהות בחופשת הפסח והחגים לאחריה, הגם שהצדדים גיבשו הסכמות בעניין זה (ר' בקשה מס' 18) ; בשתי בקשות להסדרת "ערוץ התקשורת" בין הצדדים (ר' בקשה מס' 10) ובבקשה לפי פקודת ביזיון בית המשפט בעניין התקשורת בין הצדדים, שהוגשה חמישה ימים בלבד לאחר דיון ההוכחות **במקום הדרכת הורים מפוקחת בימ"ש הם מתקשרים דרך בימ"ש! דרך כה שגויה.** לכך יש להוסיף את ההליכים בהם נקט האב בבקשות לצווי הגנה כנגד האם, במסגרתם נקט כאמור בלא פחות מארבע בקשות לפי פקודת ביזיון בית המשפט.

72. בא כוח האב ניסה לגזור גזירה שווה מהליכים בהם נקטה האם לחיוב האב במזונות הקטינים ולאיזון משאבים ופירוק שיתוף, ואולם סבורתני כי לא ניתן לגזור גזירה שווה מהליכים אלה שהם הליכים יסודיים, מקום שהצדדים לא מגיעים להסכמות ומגבשים הסכם אגב פרידתם, זאת במובחן מנקיטת הליכים על עניינים שנדונו והוכרעו או הגשת בקשות חוזרות ונשנות בעניינים אגביים להליך העיקרי, כפי שנוקט האב (ראו בהקשר לכך חקירת האם בנדון בעמ' 56, ש' 16- עמ' 57, ש' 16 לפרוטוקול). **צודקת**

73. לאור האמור, לא התרשמתי, כי תחושת הקיפוח של האב וההתקבעות שלו בסוגיית השוויוניות בהורות, תחלוף אף באם ייקבעו זמני שהות שוויוניים, כפי רצונו, באופן המצדיק קבלת המלצת העו"ס בדו"ח הסוציאלי המשלים, שאינה מיטבית עבור הילדים, אף לעמדתה של העו"ס. לראיה, ימים ספורים לאחר הגשתו, במסגרתו העו"ס המליצה כפי עיקר רצונו של האב, עתר האב בתביעה כספית כנגד האם, וימים ספורים לאחר דיון ההוכחות, עתר הוא בבקשה נוספת לפי פקודת ביזיון בית המשפט **מתיש**, כאמור.

74. התרשמתי, כי מאפייני אישיותו של האב, אשר נובעים, בחלקם, מהפרעת התקשורת עמה הוא מתמודד, כפי שתואר בדוחות הסוציאליים, מהווים נדבך עיקרי בעמידתו הדווקנית בקיום זמני שהות שוויוניים ורציפים. לאורך כל עדותו של האב לא ניתן היה להשתחרר מהרושם שעמדתו העיקשת ודווקנותו בקביעת מתכונת של זמני שהות שוויוניים, אינה נובעת אלא מתוך דפוס אישיות דווקני ונוקשה שעבר כחוט השני למן ראשיתם של ההליכים בעניינם של הצדדים, לרבות בהליכים הקשורים.

75. גם העו"ס העידה, כי התרשמה שרצונו של האב לזמני שהות שוויוניים נובעת מדפוסי האישיות שלו, ולא מתוך מחשבה על טובת הקטינים (עמ' 24, ש' 11-7 לפרוטוקול).

76. ואולם, ההורה האחר אינו אויב שצריך להכניעו ולמוטט אותו; הילדים אינם כלי מלחמה; וזמני שהות שוויוניים אינם חלק מיעדי המלחמה **יפה** "המאבק" בענייני הילדים, ככל שישנו, צריך להיגזר קודם כל ולפני הכל מהשיקול של טובת הילדים כיעד על **נכון מאוד**, כאשר בבחינת טובתם יש להידרש למכלול היבטים שונים (ביחס לתפקודו של כל הורה ויחסו אל הקטינים, גילם, רצונם בשים לב למידת בגרותם ויכולתם להביע עמדה, מצבם, המרחק בין הבתים וכיו"ב), כאשר נקודת המוצא, בהעדר טעמים לסתור, היא חתירה לזמני שהות נרחבים ומשמעותיים עם כל אחד מההורים. **יפה** הצבת מטרה של זמני שהות שוויוניים כאחד מ-"יעדי המלחמה" ע"י מי מההורים, במנותק מטובתם של הקטינים, שנקלעו לשדה הקרב שלא מרצונם ושלא בטובתם - פוגעת בקטינים פגיעה אנושה.

77. כך, לכל אורך עדותו, עמד האב על שוויון מוחלט בינו לבין האם, בהתעלם משיקולים נוספים אחרים הצריכים לבוא בחשבון, לרבות יציבות עבור הקטינים, הצורך שלהם להסתגל לשינוי, המשבר הרגשי המשמעותי שהם חווים נוכח פרידת ההורים, הקשיים הפרטניים של כל אחד מהם – וזאת, כפי שהשתקף גם מעדותה של העו"ס ודוחותיה. כפי שיבואר להלן, בחינת טובתם של הקטינים – וזו בלבד - מובילה למסקנה כי אין לערוך כל שינוי בזמני השהות הנוהגים כיום.

78. **<u>שנית</u>**, א' ו-ג', בני כ- 15 ו- 13, בהתאמה, נשמעו על ידי העו"ס והביעו עמדתם כי מתכונת זמני השהות הקיימת נוחה להם ומיטיבה עמם. הקטין ג' אף ביטא עמדתו באופן מפורש, כי "**אינו מביע רצון וצורך בהרחבת זמני השהייה**" (ר' עמ' 3-4 לדו"ח הסוציאלי המשלים).

79. אשר לקטינה מ', העו"ס מפרטת בדו"ח הסוציאלי המשלים, כי המטפלת של הקטינה שיתפה אותה, כי בתחילת הטיפול ניכרו קשיים בולטים בוויסות הרגשי, התפזרות, רמת עוררות גבוהה, חוסר שקט, וככל שנוצרה קביעות בזמני השהות והתגבשה תחושת יציבות במבנה המשפחתי, חל שיפור ניכר בוויסות ובאופן ההשתלבות של הקטינה במסגרות ובמעברים בין הבתים. לצד זאת, המטפלת ציינה כי "כל שינוי תכוף בשגרה / שינוי בלתי מתוכנן (החלפת

ימים בין ההורים) עלול לעורר חוסר שקט, ביטוי אגרסיה וצורך בוויסות מחדש" (עמ' 4 לדו"ח הסוציאלי המשלים).

80. העו"ס העידה כי מרכז חייהם של הקטינים ביישוב כ', בפרט הקטינים ג' ו-מ' וכי בכל יום חמישי מתקיימת פעילות "חמישי חלה", בה לוקחים חלק הילדים והנוער של היישוב (ר' עמ' 20, ש' 28-23 לפרוטוקול).

81. בהקשר לכך ובהתייחס לעתירת האב לקביעת רצפים בזמני השהות, העו"ס העידה כי ישנה נפקות לבחירת הצדדים להתגורר ביישוב קהילתי על כלל מאפייניו הייחודיים הנוגעים לילדי וצעירי היישוב, ויש ליתן את הדעת לכך בקביעת זמני שהות המיטיבים עם הקטינים:

> "...בסוף הם בחרו לגור ישוב קהילתי, ויש לזה עניין, זה לא, זה לא עיר. **ובישוב הקהילתי הזה יש פעילויות שהן בסופי שבוע, ויש פעילויות אחר הצהריים, אז רצפים זה פחות מתאים, כי אתה מנתק את הילד**, ובטח ג', שיש לו מבנה גוף גדול ונטייה להשמנה, ורק עכשיו הוא מדבר איתי על זה שהא מרגיש כל כך בנוח, וכיף בכיתה, והוא מצא את המקום שלו, ויש לו, והוא מקובל מה שנקרא, והוא חשוב לו להיות עם חברים, ולהיות פעיל. אז אם אני מנתקת אותו יומיים בשבוע, **אפרופו הרצפים שאלמוני מאוד רוצה להוביל...**זה מתאים לו הרצפים שהם מאוד-מאוד ברורים, ואני מבינה למה.. **אבל לילדים שלו זה פחות מתאים. כי יש חיי קהילה שהם רלוונטיים**." (עמ' 20 ש' 32 – עמ' 21, ש' 4 לפרוטוקול; ההדגשה אינה במקור – ש.כ).

82. העו"ס הוסיפה בעדותה, ביחס לקטינה מ', כי יצירת רצפים בזמני השהות, לא יהווה מצב אידיאלי עבורה, מפאת גילה הרך, שעה שהיא "**לא באמת מכירה את הזמנים ואת היחס לזמנים**", וכפי העולה מהתרשמות המטפלת של הקטינה (עמ' 20, ש' 21-16 לפרוטוקול).

83. אף מתוך עדותו של האב עולה, כי הוא ער לרצונם של הקטינים ובפרט לעמדתו של הקטין ג', אך בוחר שלא ליתן כל משקל לרצונם ולקולם. כך השיב האב בעדותו כשנשאל אודות רצונם של הקטינים המתבגרים: "**אני לא חושב שבקונפליקט בעצימות כזו, ובפערים כאלה גדולים בין הדרך של האימא לדרך של האבא, אני לא חושב שזה המקום לבוא ולתת להם איזושהי אופציה, אופציית החלטה**" (עמ' 32, ש' 17-16 לפרוטוקול).

84. בדומה לכך, האב לא הצליח ליתן כל הסבר, לא כל שכן הסבר המניח את הדעת, מדוע הוספת יום לזמני השהות הקיימים ושינויים כך שיכללו רצפים, יעלו בקנה אחד עם טובתה של הקטינה מ', שהמטפלת שלה הדגישה כאמור, כי שינויים נוספים אינם בטובתה. בעדותו, ניסה האב לטעון תחילה, כי אינו מכיר את המלצת המטפלת, על אף שעמדתה הובאה בדו"ח

הסוציאלי המשלים ורק לאחר שבית המשפט הפנה אליו מספר שאלות בנדון, השיב, כי "**ברור ששינויים הם דבר קשה**" (עמ' 36 32- לפרוטוקול).

85. **<u>שלישית</u>**, שיקול נוסף התומך בהותרת מתכונת זמני השהות הנוכחית על כנה, כרוך אחר מגורי האב, באופן זמני, בבית הוריו. בעדותו, לא ידע האב להשיב בדבר הצפי למעברו למגורים עצמאיים (ר' בעמ' 27 לפרוטוקול). אמנם, סביבת בית הוריו של האב מהווה סביבה בטוחה, יציבה, ומותאמת למגורי הקטינים, כפי שפורט על ידי העו"ס בדוחותיה. ואולם, האב הוא זה שהעיד כי בדעתו, מטבע הדברים, לצאת למדור עצמאי לכשיתאפשר הדבר ומעבר זה עשוי להוות טלטלה נוספת עבור הקטינים בהמשך (ר' עמ' 26, ש' 33–עמ' 27, ש' 39 לפרוטוקול).

86. כמו כן, מהדו"חות הסוציאליים, כמו גם מעדותה של העו"ס עולה, כי לא נבחנה יכולתו ומסוגלותו של האב לטפל בקטינים באופן עצמאי, במנותק מהסיוע השוטף, הנרחב וההדוק של הוריו בטיפול בקטינים. בעניין זה העידה העו"ס, כי לא מן הנמנע שלאחר שיעבור האב למדור עצמאי אפשר שיהא צורך לשוב להידרש לבחינת הסדרי השהות, תוך בחינת מסוגלותו ויכולתו של האב לקיים אחר זמני השהות הנרחבים באופן עקבי (עמ' 25, ש' 22-17 לפרוטוקול).

87. **<u>רביעית</u>**, שיקול נוסף המטה הכף אל עבר קביעת זמני שהות במתכונת הנוהגת כיום (8:6) נעוץ בקשיי התקשורת (או ליתר דיוק – בהעדר תקשורת) בין הצדדים.

88. הפסיקה העמידה כתנאי יסודי לקיום זמני שהות נרחבים, קל וחומר שוויוניים, רמה גבוהה של שיתוף פעולה ותקשורת שוטפת ואיכותית בין ההורים (ר' לדוגמה: עמ"ש (מחוזי ת"א) 55785-02-12 **ק.ש. נ' ע.ש** [פורסם בנבו] (20.9.2012); ע"מ (מחוזי תל אביב-יפו) 1086/05 **פלוני נ' פלונית** (נבו 29.9.2005); רמ"ש 24238-06-16 **ה' נ' נ'** [פורסם בנבו] (ניתן ביום 19.7.16); תלה"מ (משפחה נצרת) 64079-11-18 **נ.ו נ' מ.ו** (נבו 30.1.2024) והפסיקה המפורטת שם בפסקאות 49-47 לפסק הדין).

89. בנדוננו, אין כל תקשורת בין הצדדים. לא זו אף זו שבין הצדדים עצמם לא מתקיימת תקשורת תקינה ושוטפת, האב הגדיל ונקט בחסימת כל ערוץ תקשורת עם האם, והגביל אותה לתקשורת באמצעות הדואר האלקטרוני בלבד, שאינה זמינה, מיידית או אינטואיטיבית במידה הדרושה להתמודדות עם סוגיות יומיומיות ודחופות הכרוכות בגידול ילדים – בניגוד לשיחות טלפון או הודעות מיידיות (כגון "וואטסאפ"), אשר מהוות אמצעי תקשורת מיידי, ישיר וזמין, המאפשר תיאום בזמן אמת, ומתן מענה מהיר בעת הצורך. התעקשות האב לנהל תקשורת הורית באמצעות דוא"ל בלבד יוצרת נתק, מעכבת תיאומים שוטפים, ואינה עולה בקנה אחד עם טובת הקטינים. זאת על אף שבית המשפט שב והבהיר לצדדים למן ראשיתם של ההליכים את החשיבות בקיום ערוץ תקשורת פתוח וזמין ביניהם.

90. האב העיד שחסם את ערוץ התקשורת בין מי מהוריו לבין האם מיוזמתו, כאשר לא היה בפיו כל טעם או הסבר מה הנזק שהיה נגרם להוריו באם הייתה מתאפשרת תקשורת בסיסית ועניינית בין האם לבין הוריו בענייני הקטינים (ר' עמ' 28, ש' 15-16 ועמ' 28, ש' 25- עמ' 30, ש' 2 לפרוטוקול). זאת, למרות שאמו של האב, סבתם של הקטינים, תומכת בקשר עם האם (ר' המפורט בדוחות העו"ס ובעדותה בעמ' 13, ש' 30-29 לפרוטוקול) וכפי שאף העיד האב עצמו (ר' עמ' 30, ש' 1-2 לפרוטוקול). הדברים מקבלים משנה תוקף מקום בו הקטינים מקיימים זמני שהות עם האב בבית הסבים, ואלו מהווים דמויות עיקריות ומשמעותיות בחייהם, וחלק בלתי נפרד מגידולם והטיפול בהם. יתרה מכך ; יש בחסימת האב את האם כדי להוות דוגמא אישית שלילית כלפי הילדים ביחס ליכולת ההורים לקיים תקשורת תקינה ומכבדת ביניהם, באופן שאינו רואה את טובת הקטינים.

91. אמנם, היעדר התקשורת, כשלעצמו, אינו עילה לשלילת זמני שהות שוויוניים מהאב דווקא **יפה!** ואולם התרשמתי, וביתר שאת לאחר ששמעתי עדויות הצדדים, כי היעדר התקשורת נעוץ באב, אשר ככל הנראה, בשל מאפייני אישיותו וקשייו הבינאישיים, מייחס לאמירותיה של האם משמעויות החורגות מההקשר שבו נאמרו הדברים. כך למשל, אמירות שנאמרו בעיצומו של סכסוך גירושין טעון ומתוח, מתוך סערת רגשות תסכול או צער – כמו "מצידי תמות" או "אתה אפס" – זוכות על ידו לפרשנות קיצונית ומרחיקת לכת, כאילו מדובר בהבעת משאלת מוות כנה **בכל מקרה אלו אמירות פוגעניות, עם פרשנותו של האב ובלעדיה.** מדובר בדברים שנאמרו בשעת משבר קשה בין בני זוג המצויים בהליכי פרידה, וספק רב אם הם משקפים כוונה אמיתית, כאשר סביר להניח כי הם משקפים את הלך הרוח הרגשי שבו הייתה שרויה האם באותה עת.

92. האם, מצידה, מביעה נכונות ומבקשת לשמור על תקשורת עניינית ויעילה עם האב בכל הנוגע לקטינים, והיא אף פנתה אליו בהזדמנויות שונות בניסיון לנהל שיח ישיר ונוח יותר, לרבות באמצעות הודעות טלפוניות ויישומון הוואטסאפ, או למצער, באמצעות מי מהוריו (ר' לדוגמה ההודעות שצורפו לבקשתה מיום 16.6.2025, ועדותה של העו"ס בעמ' 25, ש' 13-14 לפרוטוקול), אך האב חסם כל אפשרות כאמור.

93. בעניין זה יש לציין, כי ב"כ האב חקר באריכות **רבה** את האם על כל אמירה, כל הודעה וכל תג ותו שהופנה ממנה כלפי האב, הגם שלא בהקשר הדברים הרלוונטי. הוא ביקש לגזור או ללמוד מהאמור, כי נוכח התנהלותה, הלך רוחה ואמירותיה של האם, לא ניתן לקיים תקשורת עניינית בענייני הקטינים. ואולם, מעבר לכך שהאם הבהירה נכוחה, כי חלקם של הדברים נאמרו בעידנא דריתחא, חלקם האחר נאמרו בלא שהייתה כוונה מאחוריהם וחלקם נאמרו מתוך מצב משברי. סבורתני כי האב הוציא מפרופורציות את הדברים ומנסה לשוות להם נופך דרמטי, הגם שביחס לכל אחת מהאמירות אין המדובר בעניינים משמעותיים,

בוודאי לא בהליכי גירושין המאופיינים באווירה טעונה ובמתח רגשי בין הצדדים (ר' עמ' 46, ש' 9 – עמ' 51, ש' 11 לפרוטוקול).

94. התרשמות זאת עולה בקנה אחד עם התרשמותי מטענותיו הרבות של האב שהועלו בבקשות לביזיון בית משפט ונטייתו להיתפס לעניינים שוליים וזניחים ולהפוך אותם למחלוקת של ממש בין הצדדים. לדוגמה, האופן בו האם חונה את רכבה; טענותיו כי האם אמרה לו שהוא אינו יכול להשתמש במייבש הכביסה; כי הניחה בגדים על מיטתו וטענות רבות נוספות (ר' לדוגמה הבקשה הרביעית מכוח פקודת ביזיון בית המשפט מיום 7.1.2024, שהוגשה בה"ט 1121-08-24 ו"טבלת ההפרות" בסעיף 4 לבקשה זו).

95. התרשמות בית המשפט אינה עומדת בחלל ריק אלא נתמכת גם בעמדתה של העו"ס כמשתקף מתשובותיה לשאלות ב"כ האב בקשר עם אמירותיה של האם: "אז אני יכולה להגיד שאי אפשר לקחת משפט ולהוציא אותו מהקשר, בסדר? צריך לראות מה נמצא שם בתוך השיח, בסדר? **וחלק מהמאפיינים של אלמוני, באוטיזם על הרצף, וזה גם משהו שעלה בשיחות שלי איתו, זה להבין את המשמעות של המילה. בסדר**? הייתי בודקת אם זה נאמר משהו כדרך אגב, מתוך כעס ולא יודעת מה היה שם בלהט הרגע..." (עמ' 7, ש' 28-24 לפרוטוקול; ההדגשה אינה במקור – ש.כ).

96. חיזוק לכך ניתן למצוא גם בהתרשמותה של עו"ס טללית מנהלת תכנית התעסוקה בעמותת "אפי אספרגר ישראל", המלווה את האב, כפי שהובאה בדו"ח הסוציאלי המשלים, לפיה לאב "**בוחן מציאות לקוי והבנת סיטואציות לוקה בחסר**" (עמ' 6 רישא). וכן, מהאבחון שבוצע לאב על ידי פסיכולוגית קלינית, שצורף על ידו לתיק מוצגיו, שם נכתב, בין היתר, כי באבחון שנערך לו "**נמצאו לקויות בתקשורת החברתית ובאינטראקציה החברתית**"; "**ישנה לקות בתקשורת לא מילולית בהקשרים חברתיים**..."; "**ישנה תובנה שאינה מלאה לגבי סיטואציות חברתיות וכן איכות פניות ותגובות חברתיות לקויה**"; "**ישנם דפוסי חשיבה והתנהגות נוקשים, מצוקה קיצונית בתגובה לשינויים קטנים, קשיים במעברים, עיסוק יתר בתחומים קונבנציונאליים בעוצמה לא פרופורציונאליים**..." (ר' פרק סיכום והמלצות לאבחון, מוצג א' לתיק המוצגים מטעם התובע, ההדגשה אינה במקור – ש.כ).

97. לא מן הנמנע, כי מאפיינים אישיותיים אלה של האב והפרעת התקשורת עמה הוא מתמודד – הם אשר עומדים ביסוד תפיסתו השגויה, או הלא מותאמת, את דברי האם.

98. מכל מקום, אינני מוצאת לקבל את עמדת האב, כי קשיי התקשורת בין הצדדים נובעים מאמירותיה הפוגעניות של האם, ולמצער לא באופן בלעדי או עיקרי. התרשמתי, כי כל אחד מהצדדים בעניינו תורם לחוסר התקשורת ביניהם – האם בחוסר האיפוק מצידה והאמירות הפוגעניות המופנות לאב, והאב, בהתנהגותו אשר מקנטר ומתגרה באם, באופן שגורם לה

להצפה, לעומס רגשי ולתגובות רגשיות חזקות ומערער את סדר יומה, כפי העולה גם מהתרשמותו של כב' השופט שי שמואל בפסק דינו מיום 17.8.2024 שניתן בה"ט 1121-08-24 (ר' פסקה 39 לפסק הדין).

99. גם העו"ס, אשר נתנה עדותה לאחר היכרות של כחצי שנה עם הצדדים, תיארה מנקודת מבטה את תחושותיה של האם ואת התסכול שהיא חווה עקב התנהלות האב, בראי ההליכים המשפטיים הרבים שנוקט האב, המשבר הזוגי והמשפחתי וקשיי התקשורת, לרבות מול הסבים, והבהירה **כי לא התרשמה שהאם רוצה ברעתו של האב , ואף ההפך מכך** (ר' עמ' 9, ש' 7-21 לפרוטוקול).

100. מכלל הראיות והעדויות שהונחו לפני התרשמתי, כי התנהלותו של האב מקשה על האם לנהל עמו תקשורת מיטיבה בעניינם של הקטינים. ובמה הדברים אמורים? האב נוהג להקליט שיחותיו עם האם ועם גורמי הטיפול. העו"ס העידה כי במהלך מפגש משותף עם הצדדים, העו"ס והאם הבחינו שהאב מקליט את המפגש ביניהם, וכפועל יוצא מכך האם הרימה את קולה ולקחה את הטלפון הנייד של האב מידיו (ר' עמ' 19, ש' 37-4 לפרוטוקול). באופן דומה, האב הקליט פגישה של הצדדים בטיפול המשפחתי, **מדוע שופטים לא מתייחסים לכך בחומרה?** למרות שתוכן המפגשים חסוי, ואף ציטט דברים שנאמרו על ידי האם באותה פגישה, והשתמש בהם כנגדה בבקשות מטעמו. כפי שניתן ללמוד מהעתק התכתובת עם המטפלת המשפחתית שצורפה לתגובת האם ביום 6.3.2025, המטפלות ראו את התנהלות האב בחומרה רבה וכתבו בקשר לכך: "**צר לנו עד מאוד שהפגישות איתנו נוצלו על ידך אלמוני לנגח את פלונית**" (ר' גם עדות האם בעניין זה בעמ' 53, ש' 10-1 לפרוטוקול). האומנם ניתן לצפות מהאם לבטוח באב ולנהל עמו תקשורת איכותית ומיטבית, נטולת משקעים במציאות הנוכחית?

101. עוד העידה העו"ס, כי האב פנה לקצין ביקור סידור על מנת שיבחן היעדרותם של הקטינים מהמסגרות החינוכיות, על אף שלא הייתה לכך כל הצדקה לטעמה, כאילו הוא "מחפש את האם" במקומות לא טובים, באופן שמלחיץ את האם (ר' עדותה של העו"ס בעניין זה בעמ' 17, ש' 28 – עמ' 18, ש' 14 לפרוטוקול). בעניין זה מקובלים עליי דבריה של העו"ס בדו"ח הסוציאלי המשלים: "**ניכר כי עיסוק יתר בסוגיה זו במסגרת ההליך המשפטי אינו משרת את טובת הילדים, וכי שימוש במידע בדבר נוכחות או היעדרות ממסגרות החינוך ככלי במסגרת הסכסוך ההורי, עלול להוביל ללחצים בהתארגנות בבקרים ולהסיח את הדעת מן העיקר, שהוא הבטחת רצף לימודי ורגשי מיטיב עבור הילדים במסגרת החינוך**" (עמ' 8 לדו"ח הסוציאלי המשלים).

102. סירובו העיקש של האב לקיים תקשורת עם האם, באופן החוטא לטובת הקטינים ופוגע בהם פגיעה של ממש, מצא ביטויו גם בעת האחרונה, בתקופת החירום ב-"מבצע עם כלביא". גם

ב–תקופת חירום זו, המחייבת גמישות ותקשורת שוטפת בין הורים, לא השכיל האב לפתוח ערוץ תקשורת זמין ולעמוד בקשר שוטף עם האם ביחס למצבם של הקטינים. האם נאלצה לפנות לאביו (לסב) על מנת לעדכן אותו במצב הקטינים ולתאם זמני השהות בתקופת מצב החירום, אם כי גם פנייתה זו נותרה מיותמת ומשכך נאלצה לעתור בבקשה לבית המשפט. להשלמת התמונה, יצוין, כי לבקשת האם מיום 16.6.2025 בעניין זמני השהות בתקופת מצב החירום צורפו תכתובות מאפליקציית הוואטסאפ, לכאורה מתוך קבוצה שבה חברים האב והקטינים א' ו-ג', שם ניכר עירוב בוטה של הקטינים בסכסוך ההורי ובמחלוקות ביניהם, לרבות בעניין בטיחות ומיגון, באופן שאף אינו מותאם לגילם.

103. **חמישית**, לא מצאתי לקבל טענת האב, כי ככל שלא ייקבעו זמני שהות שווים לחלוטין, עשוי הדבר להוביל לתחושת עליונות אצל האם, באופן שעלול לפגוע בקטינים או בקשר שלהם עם האב. **אדרבא**. מתוך עדותה של האם התרשמתי, כי האם, מטפלת בהכשרתה, רואה את טובת ילדיה לנגד עיניה, ולא התרשמתי שיש ממש בחששו הלכאורי של האב כי האם תפעל לניצול זכותה "העודפת" – השולית – בקיומם של שני ימים נוספים בחודש. האם הוכיחה, הן במעשיה והן בעדותה, כי היא מבינה את חשיבות נוכחות האב בחיי הקטינים וחשיבות ההתקשרות הבטוחה של הקטינים עמו, בראי טובתם של הקטינים (ר' עמ' 54, ש' 15-20 לפרוטוקול). גם העו"ס בחקירתה דחתה מכל וכל את טענת האב בעניין זה והדגישה את המאמצים שיש לזקוף לזכותה של האם לשם שימור מערכת היחסים של הקטינים עם האב, חרף קשיי התקשורת בין הצדדים וחרף הסכסוך ההורי העצים, בראי טובת ילדיה בלבד (ר' עמ' 6, ש' 8-22 לפרוטוקול).
ביטוי מובהק לכך ניתן למצוא בכך שהאם היא שיזמה את הרחבת זמני השהות של הקטינים עם האב, כך שיכללו לינה גם באמצע השבוע – כפי שאלו מתקיימים כיום, הגם שבהחלטה בדבר זמני שהות זמניים נקבע, כי זמני השהות באמצע השבוע לא יכללו לינה (ר' הבקשה מיום 9.2.2025).
מעדותה של האם ומדוחותיה של העו"ס ועדותה, התרשמתי כי דבריה של האם לא נאמרו מן השפה אל החוץ, אלא מתוך אמונה בחשיבות הקשר וזאת חרף הקשיים, הנסיבות המורכבות והסכסוך ההורי העמוק.

104. לאור כל האמור לעיל, במכלול נסיבות העניין שלפני, מצאתי להותיר את זמני השהות הנהוגים על כנם ולקבוע זמני שהות במתכונת של 8 ימים בבית האם ו-6 ימים בבית האב (בחלוקה של שבועיים).

105. ואולם, לא ניתן לסיים פרק זה מבלי להידרש לטענותיהם ההדדיות של הצדדים ביחס למצבו ותפקודו של ההורה האחר: האב – ביחס לטענתו, כי האם סובלת מהפרעה נפשית מסוג ציקלותמיה; והאם – ביחס לטענתה כי האב עושה שימוש בקנאביס רפואי, לרבות בנוכחות הקטינים.

כבר לעת הזו ייאמר, כי בשעה שהצדדים שניהם הסכימו לזמני שהות נרחבים עם ההורה האחר ובהינתן שטענות הצדדים הובאו בפני העו"ס לסדרי דין ונבחנו על ידה ולא מנעו את המלצותיה, הרי שסבורני שאין כל נפקות מעשית לטענות הצדדים, אף אם הייתי מוצאת לקבלן. ודוק: נוכח הסכמת הצדדים ומשעה ששני ההורים רואים את ההורה האחר כשיר ומסוגל לגדל את ילדיהם במסגרת משמעותית של כמחצית מהזמן, קשה להבין כיצד ייתכן שטענותיהם ההדדיות – אף אם יש בהן ממש – ישללו כשירותו או מסוגלותו של מי מהם לשמש כהורה טוב דיו ביתר הזמן. אעפ"י שבית המשפט עמד באריכות רבה על הקושי האמור (עמ' 14, ש' 15 – עמ' 16, ש' 1 לפרוטוקול), מצאו הצדדים שניהם, להרחיב על כך בחקירותיהם ובסיכומיהם.

ואולם, פטור בלא כלום, אי אפשר ולפיכך אייחד מספר מילים לגופן של הטענות.

106. אשר לטענת האב - לא מצאתי לקבל טענתו כי לאם הפרעה נפשית מסוג ציקלותמיה ומשכך סביבתה "סוערת ולא יציבה" עבור הקטינים.

בא כוח האב ניסה להטיל דופי במצבה הנפשי של האם **חבל מאוד שזו הטקטיקה** בלא כל ביסוס עובדתי ו/או ראייתי ודין טענתו לדחייה. כל שהוצג מטעם האב, הוא מסמך שנערך על ידי פסיכיאטרית מומחית בכתב יד, מיום 5.12.2022, שם נכתב בין היתר, כי האם פנתה לבדיקה בעקבות תלונות על חרדות וכי בבדיקה שנערכה לה נכתב: "ללא הפרעה בתפיסה... שיפוט שמור". תחת הכותרת "אבחנה", נכתב: "**SUSP** CYCLOTHEMIA" ותחת כותרת "דיון וסיכום", נכתב כי לנתבעת "תנודות קלות במצב הרוח"; כי פיתחה תסמינים חרדתיים, כי ברקע הפרעות קשב וריכוז וכי ישנה השפעה של "איסטמינים" על מצבה. הפסיכיאטרית כתבה בהמלצותיה, להפסיק "CONCERTA" ולהתחיל "ATTENT", לבצע בדיקות דם ולפנות לטיפול רגשי "עם מיקוד CBT" (ר' מוצג יב' לתיק המוצגים מטעם התובע).

האם הסבירה בעדותה, באריכות, כי פנתה לפסיכיאטרית, חברה של אמה, לאחר שהבחינה כי החלו לה "קצת חרדות" לאחר אירועים קשים שחוותה עם הקטינים באותו חודש וכי היה לה חשוב "לתפוס את זה בזמן" ולכן רצתה להיוועץ עמה בנדון. האם העידה כי חלף הרבה זמן מאז אותו מקרה וכי לאחר מכן לא המשיכה בירור – "...**כאילו זה היה סביב קטע שהיו לי קצת חרדות, ותודה לאל הן מאחוריי. זה הכל. כאילו, למי אין חרדות**?" (ר' עמ' 44, ש' 1-14 לפרוטוקול; ההדגשה אינה במקור – ש.כ). גרסתה של האם תואמת את המשתקף מהמסמך הרפואי שצורף על ידי האב, עדותה ניתנה באופן קוהרנטי ועקבי ומצאתי ליתן אמון בה.

גם העו"ס, אשר נחשפה למסמך הרפואי לעיל על ידי האב והתבקשה על ידו לברר כשירותה של האם לאור מצבה הנפשי הנטען, התרשמה כי אין בכך ממש. בדו"ח הסוציאלי המשלים

תיארה העו"ס, שכשהציגה את המסמך לאם, היא הבהירה לה כי "מדובר בבדיקה חד פעמית נקודתית, שללה רקע של אשפוזים פסיכיאטריים, לדבריה לא נוטלת טיפול תרופתי קבוע ואינה במעקב פסיכיאטרי ולא ניתנה לה אבחנה קלינית מחייבת".

העו"ס ציינה התרשמותה מהאם בהקשר לכך, כי "**לא עלו סימנים לפגיעה בתפקוד ההורי, להיפך, לאורך זמן התרשמותי היא מתפקוד הורי מלא, נוכחות פעילה של האם בחיי הילדים, יכולת הכלה והובלה הורית במסגרת משאבי ההתמודדות האישיים. לא נמצאה אינדיקציה מקצועית המצדיקה הפנייה להערכה פסיכיאטרית או בקשת חוות דעת למסוגלות הורית הן מצד האם והן מצד האב**". (עמ' 6, סעיף 6 לדו"ח הסוציאלי המשלים; ההדגשה אינה במקור – ש.כ.). בעדותה, חזרה העו"ס על הדברים שנכתבו על ידה, אודות תפקודה המיטיב של האם בכל מישורי החיים וכי לא ראתה אינדיקציה בנסיבות העניין כאשר מדובר באירוע חד פעמי וחלפו שנים מאז, להמליץ על המשך בירור בנדון, כגון עריכת אבחון (עמ' 11, ש' 8- 33 לפרוטוקול; ר' גם עדותה בעמ' 12, ש' 34-21 לפרוטוקול)).

קביעתה זו של העו"ס מקובלת עליי.

ממילא, טענת האב אינה מתיישבת עם היגיון הדברים והשכל הישר, שכן ככל שהאם אכן מתמודדת עם הפרעה נפשית הפוגעת בתפקודה ביחס אל הקטינים או במסוגלותה ההורית, לא מחוור כיצד היא מסוגלת ו/או טובה דיו לשמש כהורה לקטינים, למצער, במשך מחצית מזמני השהות עמם, כפי שעותר לכך האב ודי בכך כדי לדחות טענתו.

107. בהקשר זה יצוין, כי לא ניתן להשתחרר מן הרושם – והדברים נתמכים גם בדברי האב, כפי שיפורט להלן – כי האב מנסה ליצור "שוויון" בין הפרעת התקשורת עמה הוא מתמודד, לבין הפרעה נפשית לכאו"ת של האם, כדי להראות ששניהם בעלי לקות או נכות ואין למי מהם כל עדיפות על האחר. כך, בדו"ח הסוציאלי המשלים, העו"ס ציינה כי האב שיתף אותה שהצגת המסמך הרפואי נועדה כדי להציג את מצבה הרפואי של האם "**באופן מלא ושקוף ו"שוויוני**" בפני בית המשפט ובפני העו"ס, כפי שהאב הציג את מצבו הרפואי שלו (ר' עמ' 6, סעיף 6 לדו"ח הסוציאלי המשלים). באופן דומה, בחקירתה, תיארה העו"ס את תשובתו של האב לשאלתה בדבר פשר הצגת המסמך: "**אז התגובה של אלמוני הייתה אני רוצה שזה יהיה שוויוני. השוויון עולה כאן נורא חזק. אני רוצה שיהיה שוויוני. כמו שאני הבאתי את האבחון שלי של אוטיזם, אני רוצה שגם יהיה אבחון שיהיה כתוב, שיהיה כאן**". ש. שהתהליך יהיה שוויוני. ת. לא. שיהיה שוויוני, **כמו שאני אבא עם מגרעות, יש אימא עם מגרעות**" (עמ' 10, ש' 11-15 לפרוטוקול; ההדגשה אינה במקור – ש.כ).

108. בהקשר לכך, מצאתי לדחות כלל טענותיו של האב בקשר למסוגלותה ההורית של האם, לרבות טענותיו בקשר להשפעות של הלך רוחה "הפנימי" או "החיצוני" על הקטינים או כי

היא מהווה עבורם "סביבה סוערת" כל עוד מדובר על שני הורים נורמטיביים, ולרוב זה המצב, חבל שמלכתחילה נעשה בטיעון זה שימוש. באותה המידה האם יכולה לטעון על האב שהוא לוקה בשיפוט מציאות. בסוף, אלו ההורים של הילדים ועדיף שיתייחסו האחד לשניה בחיוביות ולא בהשחרה.

109. כאמור, הן מדוחותיה של העו"ס והן מעדותה, משתקף, כי מדובר באם מיטבה עבור הקטינים, אשר מתפקדת ברמה גבוהה, בכל תחומי החיים, מעורבת ומגויסת לטובת הקטינים, על אף העומסים הרגשיים שהיא חווה על רקע פרידת הצדדים ומשברים אישיים עמם היא מתמודדת לאור סיפור חייה, לרבות פטירת אמה לאחרונה (ר' עמ' 5 ו- 9 לדו"ח הסוציאלי המשלים; עמ' 12, ש' 30-31 לפרוטוקול). העו"ס העידה, פעם אחר פעם, כי התרשמה שרגשותיה של האם ותגובותיה תואמות את המציאות עמה היא מתמודדת (ר' לדוגמה עמ' 13, ש' 26-32 לפרוטוקול; עמ' 16, ש' 27- עמ' 17, ש' 32 לפרוטוקול).

110. מכאן, לטענת האם הכרוכות אחר שימושו של האב בקנאביס רפואי. העו"ס תיארה בדו"ח הסוציאלי המשלים, כי הקטינים מודעים לשימוש של האב בקאנביס רפואי ומתארים, כי הדבר נעשה בבית ומחוצה לו, כי האב מבקש מהם להתרחק בזמן שהוא מעשן ("אומר לי להתרחק ונותן עישון") ושיתפו את העו"ס בתחושותיהם, כי השימוש בקאנביס תורם לרווחתו הנפשית עת הוא נראה להם שמח ואנרגטי יותר לאחר השימוש. העו"ס פרטה, כי משיחות עם הקטינים לא עלו סימני מצוקה או השפעות שליליות על הקטינים שניתן לקשור אותם לשימוש האב בקאנביס. לצד האמור, הבהירה העו"ס, כי יש ליתן את הדעת לכך, כי מדובר במציאות משפחתית שיש לה פוטנציאל להשפיע על עולמם של המתבגרים בכל הנוגע לתפיסתם ביחס לשימוש בסמים (ר' עמ' 7 לדו"ח הסוציאלי המשלים).

מכל מקום, סוגיית שימושו של האב בקנאביס רפואי נבחנה על ידי העו"ס לסדרי דין, והדבר לא מנע המלצותיה ואין בו, כשלעצמו, למצער לעת הזו, כדי לצמצם את זמני השהות של האב עם הקטינים. ממילא, האם אינה מבקשת לטעון אחרת.

לצד זאת, על מנת להבטיח שהשימוש בקנאביס לא ישפיע על יכולתו של האב למלא את תפקידו ההורי באופן מיטבי, תוך שמירה על תחושת הביטחון והרווחה של הקטינים במהלך זמני השהות עמו, מצאתי לאמץ המלצת העו"ס על הגבלת השימוש בקנאביס בזמני השהות עם הקטינים, וביתר שאת – במחיצתם.

<u>סוף דבר</u>:

111. לאור כל המקובץ לעיל, אני קובעת בזאת כדלקמן:

112. נקבעים זמני שהות בהתאם לחלופה מס' 1 המפורטת בדו"ח הסוציאלי המשלים (בעמוד 8): בימי ראשון, שלישי וחמישי (כולל לינה) – עם האם; בימי שני ורביעי (כולל לינה) – עם האב; כל סוף שבוע לסירוגין (כולל לינה במוצאי השבת).

113. ניתן בזאת תוקף של פסק דין להמלצות העו"ס בדו"ח הסוציאלי המשלים תחת הכותרת "דגשים לשלושת החלופות המוצעות" (בעמוד 9) בעניין איסוף והשבת הקטינים, חלוקת חגים וזמני השהות בחופשות, בימי מחלה ובשבתון.

114. ניתן בזאת תוקף של פסק דין להמלצות העו"ס בעניין חידוש הליך התיאום ההורי באופן מידי; המשך טיפול רגשי מותאם לכל אחד מהקטינים והדרכה הורית לאב (בעמוד 10 לתסקיר).

115. לאור עצימות הקונפליקט בין הצדדים ובראי קשיי התקשורת ביניהם, אני מורה, כי טרם כל פנייה לערכאה שיפוטית או ביצועית בקשר עם אכיפת פסק הדין, הצדדים ימצו את הליך התיאום הורי, במסגרתו יוכלו לפעול, בין היתר, להסדרה וטיוב של מנגנוני התקשרות וקבלת ההחלטות שביניהם וכן להבניית מנגנונים קונקרטיים לטיוב תיאום זמני השהות.
הצדדים יישאו בשכר טרחת המתאם ההורי בחלקים שווים.

116. טרם חתימה אבקש להדגיש, כי אי הוספת לינה אחת בשבועיים ("חמישי מתחלף") במקרה דכאן, נעוצה בכך שמצאתי כי אין זה בטובת הקטינים לשנות מזמני השהות הנוהגים היום ולא חלילה ממקום של העדפת הורה אחד על פני השני כ"מטפל עיקרי". מכל מקום, בנסיבות העניין ובשים לב לגדר המחלוקת, אין בהכרעה בעניין חלוקת זמני השהות כדי ליצור שינוי בקשריהם של הקטינים עם כל אחד מההורים. **פיסקה חשובה.**

בית המשפט תקווה, כי עם סיום ההליך המשפטי, אשר לווה במתחים ופגע ביכולות הצדדים לתקשר ביניהם, יוכלו הצדדים לגשר על הפערים ולהשכיל לשתף פעולה בראי טובתם של ילדיהם.

117. בשים לב לתוצאה אליה הגעתי, לאור דרך הילוכו והתנהלותו של האב בניהול ההליך, שעה שהאב עמד על ניהול ההליך ושמיעת הראיות חרף המחלוקת המצומצמת בין הצדדים וחרף הסכמת האם לסיום ההליך בהסכמה בהתאם לתוצאת פסק הדין כפי שנקבע בסופו של יום, מצאתי לחייב האב בהוצאות משפט בסך של 20,000 ₪. ההוצאות תשולמנה בתוך 30 יום מהיום.

118. בכך מסתיים בירור התובענה.

119. המזכירות תמציא פסק הדין לבאי כוח הצדדים ולעו"ס לסדרי דין ולסגור את התיק.

120. פסק הדין מותר בפרסום בהשמטת שמות הצדדים ופרטים מזהים.

ניתן היום, כ"ב תמוז תשפ"ה, 18 יולי 2025, בהעדר הצדדים. **מדוע אם כך פורסם רק עכשיו? לא ברור. לא ראוי.**

שני כ"ץ, שופטת

העתק הלכה